

A Fővárosi Ítéltábla dr. ... ügyvéd (fél címe 1) által képviselt ... felperesnek a ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... alperes ellen szerződések érvénytelenségének a megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. június 6. napján kelt 12.G.40.423/2016/25. számú ítélete ellen a felperes részéről 27. és 30. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy a peres felek között 2008. július 30-án ... számon létrejött nyílt végű pénzügyi lízingszerződés érvénytelen;

a felperest terhelő perköltség fizetési kötelezettséget 2.460.904 (Kettőmillió-négyszázhatvanezer-kilencszáznégy) forintról 18.600 (Tizennyolcezer-hatszáz) forintra leszállítja, megállapítja, hogy az ezt meghaladó perköltségét az alperes maga viseli;

kötelezi az alperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg 900.000 (Kilencszázezer) forint le nem rótt illetéket; egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

A Fővárosi Ítéltábla kötelezi a peres feleket, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessenek meg fejenként 1.250.000 (Egymillió-kétszázötvenezer) forint le nem rótt jogorvoslati illetéket; ezt meghaladóan a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.016/2010/5. számú végzésével a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján megismételni rendelt eljárásban az elsőfokú bíróság 2017. június 6. napján kelt 12.G.40.423/2016/25. számú ítéletével felperes keresetét – melyben az állítása szerint a 2008. július 30-án a peres felek és a ... Bt. (a továbbiakban: szállító) között nyomdaipari gépek szállítására, valamint ugyanezen eszközök lízingbe vételére a peres felek között létrejött szerződés és a kapcsolódó engedményezési szerződés megtévesztésre alapított megtámadás miatti érvénytelenségének a megállapítását, valamint az alperes kötelezését kérte 6.950.881 forint és késedelmi kamata megfizetésére – elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 2.460.904 forint perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 900.000 forint eljárási illetéket.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a szállító és az alperes között nyomdaipari gépekre vonatkozóan az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 379. § (1) bekezdése szerinti szállítási szerződés, a

peres felek között pedig ugyanezen eszközökre atipikus, lízingszerződés jött létre; a felperes által megkeresett szállítóval, az általa kiválasztott lízingtárgyak beszerzése céljából került sor a szállítási szerződés megkötésére. A lízingszerződés részét képező általános szerződési feltételek (ÁSZF) II.8. pontja szerint tehermentes és korlátlan tulajdonjogszerzés elmaradása esetén a lízingbeadó a lízingszerződéstől elállhat, illetőleg a szerződés megszűnéséből eredően a lízingbevevő semminemű igényt nem érvényesíthet, mert a lízingsz eszközöket kifejezetten maga választotta ki, és felelős a lízingbeadót érő kárért.

Kifejtette továbbá az elsőfokú bíróság, hogy a Ptk. 239/A. §-ában foglaltakra figyelemmel felperesnek az érvénytelenség megállapítása iránti kereseti kérelméhez a Pp. 123. §-a szerinti jogi érdekeltiségét nem kellett igazolnia, megállapítás iránti keresetet e nélkül is eredményesen előterjeszhetett.

A szállítási szerződés vonatkozásában megállapította, az alperes szándéka nem vitatottan a lízingtárgyak beszerzésére irányult, a fizetési kötelezettségét ténylegesen teljesítette, így részéről a jogviszony nem minősülhet színleltnek, utóbbit nem alapozza meg a szállító azon egyoldalú szándéka – melyet a büntető ügyben hozott ítélet is alátámasztott –, hogy nem állt szándékában a nyomdaipari eszközök tényleges rendelkezésre bocsátása, a szerződés teljesítése. A színleltségre mindkét fél szerződéses akaratának ki kell terjednie, ennek hiányában a szállítási szerződés semmisségének a megállapítására irányuló kereset nem lehetett megalapozott.

A szállítási szerződés fejrészének a szövegezéséből, valamint annak az 1.4. pontjában foglaltakból az elsőfokú bíróság arra vont le következtetést, hogy felperes pusztán az okirat aláírásával nem vált a jogviszony alanyává, jogokat nem szerzett, kötelezettséget nem vállalt, ezen szerződés kapcsán csupán az egyetértés joga illette meg. A Ptk. 235. § (2) bekezdése értelmében viszont a szerződés megtámadására a sérelmet szenvedett fél és az jogosult, akinek a megtámadáshoz törvényes érdeke fűződik. A felperes, mivel a szállítási szerződésnek nem volt alanya, félként nem volt jogosult megtámadásra, és az utóbbihoz szükséges törvényes érdeke fennálltát sem igazolta. Önmagában az a tény, hogy a szállítóval a felperes kérésére szerződött az alperes, számára törvényes érdeket nem alapoz meg, utóbbira a lízingszerződéssel összefüggésben, az abból reá háruló jogok és kötelezettségek vizsgálatával vonható le következtetés. Megállapította az elsőfokú bíróság azt is, hogy a szállítási szerződés vonatkozásában felperes megtévesztésre, közös tévedésre sem hivatkozhat eredményesen, mert a tévedésbe ejtett fél a lízingtárgy vételárát megfizető alperes lehetett, nincs olyan, a szállítási szerződésben felperes által megtett jognyilatkozat, illetve vállalt kötelezettség, amelynek tekintetében a tévedését alappal állíthatná.

A lízingszerződés vonatkozásában megállapította az elsőfokú bíróság, hogy annak a teljesítése érdekében került sor a szállítási szerződés megkötésére, emiatt utóbbi érvénytelenségének nem lehet következménye a lízingszerződés érvénytelensége – járulékos jelleg nem állapítható meg – a lízingszerződés esetleges érvénytelenségét a szállítási szerződés érvénytelensége nem alapozná meg. A lízingszerződés színleltisége, illetőleg a felperes által állított közös tévedés tekintetében ... és ... tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság megállapíthatónak találta, hogy a felperesnek ténylegesen szándékában állt a nyomdaipari eszközök beszerzése, így a lízingszerződés tekintetében színleltség, a feleknek az okirat írott tartalmához képest eltérő szándéka vagy más szerződés megkötésére irányuló akaratuk nem volt megállapítható, így semmisség nem állhat fenn. Ezen túlmenően nincs olyan jogviszony, amelyben a szállító a felperest megtévesztette volna, a szállításra vonatkozó szerződéssel – a jogerős büntetőjogi határozattal megállapítottan – az alperes tévedésbe ejtése valósult meg, emellett a lízingszerződésnek nincs olyan eleme, amely vonatkozásában a felperes tévedése vagy az alperessel közös tévedése fennállna. A szállító teljesítésének az elmaradása, a lízingbe adandó eszköz átadásának a hiánya csak a lízingszerződés teljesítése vagy megszegése körében értékelendő körülmény lehet. Megalapozottnak találta az elsőfokú bíróság a felperesnek azt a – az alperes által sem vitatott – hivatkozását, hogy a követelés engedményezését tartalmazó 2008. július 30-i „betudásról” rendelkező szerződés járulékos jellegű a lízingszerződéshez képest, utóbbi

teljesítése érdekében jött létre. Ugyanakkor a lízingszerződés érvénytelenségének a megállapíthatósága hiányában az engedményezési szerződés érvénytelenségének a megállapítására irányuló kereseti kérelem sem foghat helyt.

Az érvénytelenség hiányában kizárt az eredeti állapot helyreállítása iránti kereseti kérelem teljesítése is. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban kiemelte, hogy az eredeti állapot nem is valósulhatna meg a felperes által kért módon, mert a szolgáltatások visszatérítéséről kellene rendelkezni, pénzügyi teljesítés a szállító javára történt, mivel az utóbbi törléssel megszűnt, így az eredeti állapot helyreállítása – mely akként történne, hogy a szállító a felperes felé a neki megfizetett 6.950.881 forintot visszafizeti, illetőleg az alperes részére a további vételárhátralékot megfizeti – ténylegesen nem is lenne lehetséges.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványok közül mellőzte a büntető ügy teljes iratanyagának a beszerzését, mivel az első- és másodfokú ítéletet becsatolták, a további ügyiratok beszerzését a felperes igazolt indok nélkül kérte. Szükségtelensége folytán mellőzte az elsőfokú bíróság ... tanúkénti meghallgatását, mert a megtévesztés, illetőleg a közös tévedés tekintetében a tanú meghallgatására nem volt szükség.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen a megváltoztatását, a keresetének történő helytadást; másodlagosan a hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Előadta, hogy az alperessel 2008. július 30-án megkötött lízingszerződést tévedés jogcímén azért támadta meg, mert a szállító képviselőjének büntetőperben feltárt magatartása vezette arra, hogy a szerződést megkösse, abban a feltevésben volt, a szállító képes és kész lesz szállítani azon nyomdagépeket, amelyek pénzügyi forrását a lízingszerződéssel kívánta megteremteni. Amennyiben előre látja a szállító bűncselekményben megtestesülő szerződésszegő magatartását, úgy a lízingszerződést sem kötötte volna meg. A szállító és az alperes közötti, ugyancsak 2008. július 30-án létrejött szállítási szerződést lízingbevevőként egyetértőleg az aláírásával hitelesítette. Ezen szerződést tévedés jogcímén ugyancsak megtámadta, mert a szállító tévedésbe ejtette az alperest a szerződésben rögzített termékek leszállítása kapcsán. Téves az ítéletben annak megállapítása, hogy a szállítót a felperes kereste meg, illetve az ő kérésére vásárolta meg tőle a lízingbeadó a nyomdagépeket. Ezzel szemben a szállító kereste meg a felperest a nyomdagépek eladása érdekében, és ő kutatta fel ennek a finanszírozási lehetőségét, mindez a büntető bírósági ítéletekben is rögzítést nyert. Nem véletlen, hogy atipikus lízingszerződés jött létre, melyben a lízingbevevő felperes fizetési kötelezettségeiért a szállító az alperes felé készfizető kezességet vállalt, ez a konstrukció a pénzügyi finanszírozási piacon szokatlan, annak a következménye, hogy a lízingcéget éppen a szállító választotta ki és ő kezekedett az általa „beszerzett” lízingbevevőért. Nem lehet vitás, hogy a szállító képviselőjének a megtévesztő jellegű magatartása egyértelműen arra irányult, a peres felek között lízingszerződés jöjjön létre, ennek alapján szállítási szerződést köthessen az alperessel és az abból remélt árbevétellel az akkor egyébként már teljesen reménytelen pénzügyi helyzetét rendezni tudja. A lízingszerződéshez kapcsolódó engedményezési szerződésben az első lízingdíj megfizetését a lízingbeadó alperes a szállítóra engedményezte a szállítási szerződésben előírt vételár fizetési kötelezettségének a teljesítése céljából. A fenti történeti tényállásból a szállítási szerződés vonatkozásában azon következtetés vonható le, a szállító a szerződéskötéskor megtévesztette az alperest abban, hogy képes és kész a szerződés teljesítésére. A felperes megtámadáshoz fűződő törvényes érdeke megállapítható, a nyílt végű pénzügyi lízingszerződés ÁSZF I.2. pontja szerint akkor áll be a lízingbevevő felperes fizetési kötelezettsége, ha az eszközöket átvette; amennyiben a szállítási szerződés érvényesen nem jött létre, akkor a lízingszerződés sem lép hatályba a felek között.

A lízingszerződés vonatkozásában a szállító ugyancsak tévedésbe ejtette a szerződő feleket, és ezen megtévesztő magatartása miatt kötöttek megállapodást, a felperesnek valóban szándékában állt a nyomdagépek beszerzése, de csak akkor, ha azokat a birtokában tudhatja, és velük dolgozni tud. A

szállító megtévesztő magatartása abban állt, hogy korábban már megszerzett és másik két helyre is értékesített nyomdagépet „adott el” újra. Nyilvánvaló tehát, hogy mindhárom fél szerződéskötést megelőző nyilatkozatai és magatartásai vizsgálándók akkor, amikor a lízingszerződés érvényessége körében kell állást foglalni.

A felperes sérelmezte, hogy a tényállás nem kellően feltárt, mert az elsőfokú bíróság elmulasztotta a büntető bírósági ítéleteken kívüli iratok beszerzését, továbbá mellőzte ... tanúkenti meghallgatását, holott a tényállás szempontjából lényeges lett volna, mivel a büntető iratok szerint az ő megtévesztő magatartása vezetett az ismert eseményekhez. Kifogásolta továbbá, hogy a 2017. április 11-én megtartott tárgyaláson a felperes törvényes képviselője ... meghallgatásánál nem lehetett jelen, a tárgyaláson végig tanúként szerepelt, annak ellenére, hogy törvényes képviselőként további jogok is megillették volna. A bizonyítás fenti hiányosságai és a hivatkozott eljárásjogi szabálysértés felveti az ítélet hatályon kívül helyezésének az indokoltságát.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helytálló indokaira tekintettel. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárásjogi szabálysértést nem követett el, lehetőség volt arra, hogy a cég törvényes képviselőjét tanúként vagy félként hallgassa meg a bíróság, a felperes a törvényes képviselője tanúkenti meghallgatását kérte. A lízingszerződéseknél szokásos gyakorlat, hogy a lízingbevevő választja ki a szállítót, ennek egyébként a per elbírálása szempontjából nincs relevanciája.

A felperes fellebbezése részben, az alábbiak szerint megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezésben másodlagosan indítványozott hatályon kívül helyezésre alapot adó eljárásjogi szabálysértést nem követett el. A Pp. 252. § (2) bekezdése alkalmazása körében irányadó 1/2014. (VI. 30.) PK vélemény 1.) pontja értelmében a hatályon kívül helyezés általában akkor indokolt, ha a másodfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértést tár fel, és annak kiküszöbölési lehetőségével összefüggő összes körülmény mérlegelésének eredményeként arra a következtetésre jut, hogy az eljárási szabálysértés jellegének és súlyának, valamint az érdemi döntésre gyakorolt hatásának, továbbá a másodfokú eljárásban való orvoslás lehetőségének a figyelembevételével elengedhetetlen az elsőfokú eljárás megismétlése.

A felperes a fellebbezésében nem fejtette ki, hogy a felperes törvényes képviselőjének tanúkenti meghallgatása, továbbá azon körülmény, hogy ... tanú meghallgatásánál nem lehetett jelen, a per érdemi elbírálására mennyiben hatott ki, továbbá a jelen ügyre nem irányadó 2016. évi CXXX. törvény (új Pp.) hatálybalépéséig nem is volt egyértelmű a bírói gyakorlat abban, hogy a törvényes képviselőt milyen minőségében lehet meghallgatni – ez az új Pp. 288. §-ával rendeződött, mely előírja, hogy általában félként és csak kivételesen lehet tanúként meghallgatni – így az eljárásjogi szabálysértésre hivatkozás ezen okból is alaptalan, ezért az ítéleti döntés érdemi megalapozottsága vizsgálatának nem volt akadálya.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzte a büntető iratok teljes terjedelmű beszerzését és ... tanúkenti meghallgatását, ugyanis ezen bizonyítási indítványok teljesítése nélkül is a releváns tényállás teljes körűen feltárható volt, ugyanakkor az abból levont jogi következtetéssel a Fővárosi Ítélőtábla csak részben értett egyet.

A felperes – a 2017. január 31-én 19. sorszámon beérkezett nyilatkozatából kitűnően – a keresetében a 2008. július 30-án kelt szállítási szerződés, valamint lízingszerződés és azokhoz kapcsolódó megállapodás érvénytelenségének a megállapítását kizárólag a Ptk. 210. §-ára alapítva – a peres felek együttes, szállító részéről történő tévedésbe ejtését állítva – kérte, továbbá az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szállítónak megfizetett bruttó 6.950.881 forint lízingdíj és

késedelmi kamata visszafizetésére támasztott igényt az alperessel szemben.

Tekintettel arra, hogy a felperes a vitatott szerződések egyike vonatkozásában sem hivatkozott színleltiségre, az elsőfokú bíróság a Ptk. 207. § (6) bekezdése szerinti semmiségi ok fennálltának a vizsgálatára szükségtelenül tért ki, így az ekörbeni megállapításait, a levont jogi következtetését a Fővárosi Ítélet tábla az ítélet indokolásából mellőzi.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a releváns eseménytörténetre figyelemmel a Ptk. 210. § (1), (3) és (4) bekezdéseire alapítottan tekintendő érvénytelenségi kereset megalapozottságát szerződésenként vizsgálta, ugyanakkor egészében nem helytálló a Ptk. 239/A. §-ának az alkalmazhatóságára vonatkozó okfejtése, mivel ennek megítélése körében is különbséget kell tenni a jogviszonyok között.

A 2012. évi LI. törvény 1. §-ával módosított és 2012. május 26-án hatályba léptetett, a hatálybalépésekor folyamatban lévő ügyekben is alkalmazni rendelt Ptk. 239/A. § (1) bekezdése értelmében a fél a szerződés érvénytelenségének vagy a szerződés egyes rendelkezései érvénytelenségének (részbeni érvénytelenség) megállapítását a bíróságtól anélkül is kérheti, hogy az érvénytelenség következményeinek alkalmazását is kérné. Ezen jogi norma egyértelmű megszövegezéséből és az egységes érvényesülését célzó 5/2013. Polgári jogegységi határozatból kitűnően a szerződő fél számára megengedett jogkövetkezmény alkalmazása nélkül kérni a szerződés érvénytelenségének a megállapítását, mely perben nem kell vizsgálni a Pp. 123. §-ában megfogalmazott jogszabályi feltételek fennállását.

A felperes azon követelése, hogy a bíróság az alperest 6.950.881 forint lízingdíj és járulékai visszafizetésére kötelezze, nem a szállítási szerződéshez kapcsolódó, hanem a lízingszerződés érvénytelenségének a jogkövetkezménye alkalmazására irányuló kereseti kérelem, így a szállítási szerződés vonatkozásában kizárólag megállapítási kereset az előterjesztett. A felperes azonban – ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helytállóan jutott – a szállítási szerződéses jogviszonyban nem szerződő fél, ebből viszont az következik, hogy a Ptk. 239/A. §-a szerinti perindításra ezen szerződés vonatkozásában nem jogosult, így az általános szabályok, elsődlegesen a Pp. 3.§ (1) bekezdése, és ennek eredményétől függően a Pp. 123. §-a szerinti jogszabályi feltételek teljesülésének a vizsgálata elengedhetetlen annak az eldöntéséhez, hogy kizárólag a szállítási szerződés érvénytelenségének a megállapítása iránt kereseti kérelmet előterjeszthetett-e.

A szállítási és a lízingszerződés összefüggése egyértelmű, a felperes a szállítási szerződés megkötésében az általa kiválasztott lízingtárgyak lízingbeadó alperesen keresztül beszerzésében érdekeltnek minősült, az eszközbeszerzés a saját gazdasági célját szolgálta, melynek pénzügyi finanszírozását volt hivatott a lízingszerződés biztosítani, a jogviszonyok egymásra épülése ugyanakkor a Pp. 3. § (1) bekezdése szerinti igényérvényesítési jogosultságát nem alapozza meg. A Pp. 3. § (1) bekezdése alkalmazása körében kialakult egységes bírói gyakorlat szerint ugyanis jogi érdekeltsége annak állapítható meg, akinek jogait, kötelezettségeit az általa érvényesített igény perbeli elbírálása, a jogvita mikénti eldöntése közvetlenül érinti, aki a bíróság döntése következtében jogot szerez vagy kötelezettségtől szabadul. Az igényérvényesítési jogosultságot megalapozó, a Pp. 3. § (1) bekezdése szerinti jogi érdekeltség hiánya önmagában kizárta teszi a Pp. 123. §-a szerinti megállapítási kereset feltételeinek fennálltát, különös tekintettel a jogvédelem szükségességének a hiányára.

A szállító és az alperes közötti szerződéskötéssel a felperes közvetlenül jogot nem szerzett, kötelezettséget nem vállalt, így a szállítási szerződés érvénytelenségének a megállapítása következtében sem jogszerzésre, sem kötelezettség alóli szabadulásra nem nyílik módja, a lízingszerződésből folyó kötelezettségeit az utóbbi szerződés érvényességének a kétségbe vonásával vitathatja, így a szállítási szerződés tekintetében nincs kereshetőségi joga. Megjegyzi a Fővárosi

Ítéltábla, hogy a szállítási szerződéses jogviszonyban a megtevesztett szerződő fél az alperes, akinek saját joga eldönteni, hogy a tévedésbe ejtésével elszenvedett sérelmet megtámadással és arra alapított keresettel orvosolni kívánja-e.

A felperest a szállítási szerződés alapján vételár tartozás nem, a lízingszerződés alapján lízingdíj fizetés terhelte, így a háromoldalú megállapodás, melyben a lízingbevevő felperes által közvetlenül a szállítónak megfizetett, de az alperesnek járó 6.950.880 forint lízingdíj vételár kiegyenlítésére fordításában állapodott meg a szállító és az alperes, döntően a szállítási szerződéshez kapcsolódó jogügylet, így az érvénytelenségére irányuló kereseti kérelem a szállítási szerződés érvénytelenségének a megállapítását célzó kereseti kérelemmel esik azonos jogi megítélés alá, tehát felperes keresetösségi jog hiányában a megállapodás érvényességét sem teheti vitássá.

A lízingjogviszonyban viszont a felperes szerződő fél, így a Ptk. 239/A. §-a alapján – a Pp. 123.§-a szerinti jogszabályi feltételek vizsgálata nélkül – keresettel kérheti a lízingszerződés érvénytelenségének a megállapítását, így az nem kizáró körülmény, hogy a szerződés érvénytelenségére az alperes által a lízingszerződés teljesítése iránt vele szemben indított perben védekezésnek hivatkozhatna.

A felperes az érvénytelenség megállapításán túl az eredeti állapot helyreállítása körében követelte az általa kifizetett lízingdíj visszatérítését, ez azonban a kétszeres szerzés kizártságának a folytán nem vezethet eredményre. Ezen követelést ugyanis már magánfélként érvényesítette a szállító ügyvezetőjével, ...ral szemben csalás büntette és más bűncselekmények miatt indult büntetőügyben, mely a Baranya Megyei Bíróság számú elsőfokú, és a Pécsi Ítéltábla számú másodfokú ítélete szerint eredményre vezetett, a polgári jogi igényét mind jogalapjában, mind összecszerűségében megalapozottnak találták.

Ugyanakkor a megállapítási keresete megalapozott, a szállító részéről megvalósult csalárd eljárás jogerős büntető ítélettel – jelen eljárásban, a Pp. 4. § (2) bekezdése szerint nem vitathatóan – megállapítást nyert, valós, igazolt tény, hogy a szállító törvényes képviselőjeként eljárta ... olyan műszaki eszközökre kötött szállítási szerződést az alperessel, amelyeket korábban már harmadik félnek értékesített, a peres feleket tehát tévedésbe ejtette a gépek leszállításával kapcsolatos lehetőségei, szándékai kapcsán, ez pedig megteremtette az alapot a felperes számára a lízingszerződés Ptk. 210. § (3) bekezdése szerinti megtámadására vonatkozó joga jogszerű gyakorlására, figyelemmel arra, mindkét szerződő fél abban a lényeges körülményben hamis, téves feltevésben volt, hogy a szerződés betöltheti a rendeltetését, a felperes lízingbevevőként a lízingtárgyakat a használatába veheti, és a futamidő lejártával azokon tulajdonjogot szerezhet. Tévesen vont le tehát következtetést az elsőfokú bíróság a lízingszerződés vonatkozásában előterjesztett érvénytelenségi kereset alaptalanságára, a megtámadás sikertelenségére, annak eredményessége folytán a lízingszerződés a Ptk. 235. § (1) bekezdése alapján a megkötése időpontjától kezdődő hatállyal érvénytelen.

Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatva a lízingszerződés érvénytelenségét megállapította, az ezt meghaladó keresetelutasítás tekintetében pedig az ítéletet – a fent kifejtettek szerinti pontosított indokolással – helybenhagyta.

A felperes valós tárgyi keresethalmazatban nyújtott be keresetet – tekintve, hogy a háromoldalú megállapodással kapcsolatos követelés a szállítási szerződés részét képezve külön számba vehető perértéket nem képviselt – két szerződés megtámadására, mely csak az egyik vonatkozásában vezetett eredményre, ez pedig azonos, a Pp. 81. § (1) bekezdésének az alkalmazására alapot adó

első- és másodfokú pernyertességet eredményezett. Erre figyelemmel a jogi képviselettel felmerült ügyvédi munkadíjak egymást kölcsönösen kioltották, az alperes által a korábbi másodfokú eljárásban lerótt 37.200 forint csatlakozó jogorvoslati illetékből a felperes annak a felét tartozik megfizetni, a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000 forint kereseti, a korábbi másodfokú eljárásban le nem rótt 900.000 forint jogorvoslati, és a jelen másodfokú eljárásban feljegyzett 2.500.000 forint jogorvoslati illetéket pedig egymás közt ugyancsak egyenlő arányban tartoznak a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni. Ennek megfelelően döntött a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete perköltségre vonatkozó rendelkezése Pp. 253. § (2) bekezdése szerinti részbeni megváltoztatásáról és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a jelen másodfokú eljárásban felmerült illetékköltség viseléséről.

Budapest, 2018. március 22.

. Kurucz Zsuzsanna s. k. a tanács
elnöke

Levek Istvánné dr. s. k. előadó . Kovaliczky Ágota s. k. bíró
bíró